

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

In deze nieuwsbrief:

- * the failing state: België revisited (blz. 2)
- * Kwaliteitsvol openbaar vervoer is een recht (blz. 5)
- * Nafarroa: doorn in de Spaanse voet (blz. 8)
- * Catalonië in confrontatie met Spaanse staat (blz. 10)
- * Corsica op weg naar soevereiniteit (blz. 14)
- * Aanslagen en recuperatie (blz. 19)
- * Silhan Özçelik vrij! (blz. 23)
- * Askapena bezoekt Vlaanderen (blz. 24)
- * Colofon en kalender (blz. 25)

Op 25/11 omschreef The Times in zijn hoofdartikel de Belgische staat als een 'failing state' (falende staat). The Times was niet alleen. De New York Times had het over een "dysfunctional nation in denial over terror ghetto" (disfunctionele staat in ontkenningfase over terreurghetto). De nieuwsstek Politico stelde: "Het Brussels nest van radicalisme is slechts één van de tekortkomingen van een disfunctioneel land". En de Franse krant Le Monde verwijt het Belgisch establishment dat het onder het mom van "nationale eenheid" een gewetensonderzoek uit de weg gaat over institutionele disfuncties die er toe hebben bijgedragen om van Brussel een Europese uitvalsbasis van het internationale gewapende jihadisme te maken.

Zowat iedereen valt steil achterover als hij/zij verneemt dat 'Brussel', een stad van 1,1 miljoen inwoners eigenlijk geen stad is maar een 'gewest', opgedeeld in 19 volledig zelfstandige gemeenten, met 6 politiezones. Terwijl de politiekorpsen in de rijke residentiële gemeenten in het zuidoosten een betrekkelijk rustig leven leiden, zijn de korpsen in het westen en het noorden niet opgewassen tegen hun taken onder meer door gebrek aan manschappen en middelen. Het handhaven van de 19 baronieën ter wille van de Franstalige politieke klasse in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (BHG) heeft er zo toe bijgedragen dat bepaalde zones van Sint-Gillis, Anderlecht, Molenbeek en Brussel broeihaarden van zogenaamde kleine criminaliteit, drugshandel, wapentrafiiek en uiteindelijk internationaal islamistisch terrorisme werden. Zo is het mogelijk geweest dat minstens vier geradicaliseerde islamisten uit de onmiddellijke vriendenkring van de ISIS-terrorist Abdelhamid Abaaoud - sedert de schietpartij in Verviers zowat staatsvijand nr.1 - onderling en mét Abaaoud gedurende drie maanden konden overleggen om de slachtpartijen in Parijs voor te bereiden zonder dat er een alarm afging bij de lokale politie, de federale of de staatsveiligheid. The Times citeert dan ook een expert van de Britse veiligheidsdiensten die maar twee woorden nodig heeft om die Belgische geheime dienst te omschrijven: "utterly incompetent". The Times merkt op dat een soevereine "natie" het recht heeft zich naar eigen goeddunken te organiseren maar dat dit niet ten koste mag gaan van de veiligheid van de buurlanden.

Inderdaad. Om te beginnen zouden de 19 gemeenten best samengevoegd worden tot één stad met één burgemeester, onderverdeeld in een aantal districten die niet noodzakelijk hoeven samen te vallen met de oude gemeentegrenzen. Er zou dan ook alvast één politiezone kunnen komen zodanig dat de beschikbare middelen efficiënter kunnen ingezet worden waar nodig. Dit voor wat betreft het loutere veiligheidsaspect.

De voornoemde misdaadactiviteiten bloeien op een puinhoop van werkloosheid, armoede, kansarmoede en wanhoop in belangrijke mate veroorzaakt door het disfunctioneren van het Franstalige onderwijsnet, het grootste in het BHG, dat massa's leerlingen zonder diploma of met zo goed als waardeloze diploma's aflevert. Leerlingen die in het beste geval ééntalig Franstalig zijn, en in het slechtste zelfs het Frans niet voldoende beheersen. Het schrijnend gebrek aan middelen is hier één van de belangrijkste oorzaken. Dat komt omdat het onderwijs in het BHG ondergefinancierd wordt door de Franse Gemeenschap die moet kiezen of ze met haar zeer krappe middelen ofwel zowel het Waalse als het Brusselse onderwijs met moeite de kop boven water laat houden ofwel inzet op één van beiden. En de Franse Gemeenschap zet momenteel in op het Waalse onderwijs. In die context is de oproep van Franstalige politici uit verschillende politieke partijen en de Waalse FGTB om de Franse Gemeenschap op te heffen interessant. Op die manier zou de onderwijsbevoegdheid naar de gewesten gaan. Het is duidelijk dat het BHG nog veel minder dan de Franse Gemeenschap de middelen heeft om een degelijk kwaliteitsonderwijs te organiseren maar de Vlaamse Gemeenschap heeft die mits enige inspanningen wél. De Vlaamse Gemeenschap zou kunnen instaan voor het organiseren van zowel het Nederlandstalige als het Franstalige onderwijs in haar hoofdstad. Op die manier zou de kwaliteit van het Franstalige onderwijs in Brussel gevoelig kunnen worden opgetrokken en dat onderwijs ook afgestemd op de Brusselse en Vlaamse arbeidsmarkt waar kennis van het Nederlands noodzakelijk is.

The Times merkt ook op dat er in België in het algemeen maar ook in Brussel parallelle samenlevingen zijn die gesegregeerd leven. Waardoor er geen identificatie is met de staat die staat voor een niet bestaande natie. Hier raken we de kern van de nationaliteitenkwestie in België. Er bestaat zoiets als een Vlaams en een Waals natiegevoel, gesteund op taal en historisch bewustzijn. Maar het Belgisch natiegevoel is gesteund op negatieve sentimenten overgehouden aan twee wereldoorlogen, non-identiteit en de mythe de eerste multiculturele natie van de EU te zijn. Aan migranten wordt gevraagd zich te integreren. In Vlaanderen is dit in de Vlaamse volksgemeenschap, in Wallonië in de Waalse. Maar in Brussel is er niets om zich in te integreren: geen gedeeld historisch bewustzijn, twee officiële talen, een mozaïek van migranten-gemeenschappen waarover het Frans zijn hegemonie geleidelijk maar zeker verloren heeft. Het gevolg is dat er talloze afzonderlijke etnische gemeenschappen ontstaan die zich op zichzelf terugplooiën: veelal Berberse Marokkanen, Turken, Congolezen, Albanen, Bulgaren, etc. Er is in het BHG geen enkele leidcultuur. En toch is die dringend noodzakelijk willen we verhinderen dat het verder uit de hand loopt en er een totale 'balkanisering' komt, met het risico op grootschalige uitbarstingen van inter-etnisch geweld en de creatie van een nog veel grotere vrijhaven voor

banditisme en islamistisch terrorisme. Daar is maar één optie voor: Vlaanderen moet geleidelijk maar zeker in versneld tempo vanuit het Brussels onderwijs de leidcultuur opbouwen in zijn hoofdstad. Doet het dat niet dan zal de “verwaseming van België” uitmonden in een nachtmerrie zoals ex-Joegoslavië er één werd op het moment dat het socialistisch experiment er stopgezet werd.

Het confederale project van de N-VA voor België biedt geen enkel antwoord op de grote uitdaging die Brussel is en de zware inspanningen en investeringen die zullen moeten gedaan worden om een apocalyptisch scenario in Brussel te vermijden. Het disfunctioneren van gedecentraliseerde instellingen bestrijden door nog meer te decentraliseren binnen een 3- of 4-ledig Belgisch kader kan alleen leiden tot nog meer disfunctioneren.

Terugkomend op de appreciatie van de Belgische veiligheidsdiensten door een expert van de Britse veiligheidsdiensten is het belangrijk dat Vlaanderen ook op dat vlak ingrijpt. De grootste Franstalige politieke partij, de PS, is helemaal niet geïnteresseerd in de bestrijding van criminaliteit en jihadisme in Brussel. Ze wil gewoon het stemmenpotentiële van de migrantengemeenschappen veroveren om zo een hegemonie in de Brusselse gemeenten en het gewest uit te bouwen, daarin gevolgd door de MR die haar positie bedreigd ziet. De zesde staatshervorming heeft de minister-president van het Brusselse gewest de bevoegdheid voor de coördinatie van de veiligheidsdiensten in zijn gewest gegeven “maar hij heeft er niets mee aangevangen” dixit Wouter Beke. Diezelfde staatshervorming heeft bovendien een totale versnippering van bevoegdheden op vlak van justitie over de federale en de regionale overheden ingevoerd. Vlaanderen moet zelf zijn veiligheidsdiensten organiseren en normerend optreden voor zijn gerechtelijk apparaat. De enige democratie in het Midden-Oosten – het multireligieuze Libanon – kan daarvoor als voorbeeld dienen. In een staat met verschillende elkaar vijandig gezinde godsdiensten en twee miljoen Syrische vluchtelingen van verschillende gezindheden slagen de veiligheidsdiensten er in het aantal aanslagen te beperken tot een niveau dat schril afsteekt bij zijn buurlanden, zonder censuur toe te passen of grote inbreuken te plegen op de vrijheid van zijn burgers. De sleutel is een stevig uitgebouwde inlichtingendienst met duizenden leden in plaats van enkele honderden agenten en gerechtelijke nultolerantie voor religieuze haatpredikers en jihadisten.

Vlaanderen moet eindelijk zijn verantwoordelijkheid opnemen, in de eerste plaats tegenover zijn eigen bevolking –niet in het minst in zijn eigen hoofdstad - maar ook tegenover zijn buurlanden. Dat kan maar door een einde te maken aan de Belgische chaos en het bestuur van Brussel effectief over te nemen, desnoods zonder instemming van Wallonië. De buurlanden die klagen over het disfunctioneren van de Belgische staat zullen er alle begrip voor hebben. Ziet de Waalse politieke klasse een dergelijk Belgisch bestel niet langer zitten, dan moet ze maar haar conclusies trekken.

Reeds verschillende weken woedt in de media een debat omtrent de spoorstakingen begin januari, en eens te meer worden deze stakingen door de rechtse regering misbruikt om de minimale dienstverlening op tafel te gooien en het stakingsrecht te beknotten.

Veel meer dan in Wallonië en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest reageert de publieke opinie in de rest van Vlaanderen zeer hevig en extreem emotioneel bij het horen van nieuwe stakingsacties. Het resultaat van een jarenlang antisociaal beleid door zeer rechtse Vlaamse regeringen en een plaatselijke sociaaldemocratische partij die, jaren vóór de PS in Wallonië, in de jaren '90 reeds een sterke bocht naar rechts nam en het zelden of nooit meer luidkeels voor de vakbondsstrijd heeft opgenomen (tenzij wanneer eigen politici of leden zelf in het gedrang kwamen, zoals bv. Meryame Kitir en het Ford Genk-dossier).

De openbare dienst, garantie voor dienstverlening

Menselijk vallen deze reacties uiteraard goed te begrijpen, en deze hoeven noch ontkend, noch genegeerd te worden. Ja, stakingsacties bij de openbare diensten, en dan vooral het openbaar vervoer, treffen helaas onvermijdelijk burgers en dit valt te betreuren. Onze ervaring op het terrein, in acties en betogingen, leren ons echter dat al te veel Vlamingen vergeten zijn wat 'openbare diensten' net inhouden. Al te regelmatig treden wij in gesprek met Vlamingen die het betreuren dat onze openbare diensten "niet concurrentieel zijn met het buitenland en met buitenlandse ondernemingen en bijgevolg niet genoeg winst maken", wat uiteraard volledig tegengesteld is aan het principe van een openbare dienst: dienstverlening verstrekken aan de burger van het land, op een correcte, neutrale en kwaliteitsvolle wijze, zonder dat er hiervoor winst gemaakt hoeft te worden. Indien er inkomsten gecreëerd worden (bv. door de inning van belastingen), dienen deze terug te vloeien naar de gemeenschap (herstelling van wegen, patrimonium, openbare investeringen, OCMW-bijstand, enz.). De burger weet hiermee dat de openbare diensten er voor alle burgers van de (lokale) overheid zijn, ongeacht hun financiële toestand of achtergrond. Dit in tegenstelling tot andere landen waar essentiële vormen van publieke dienstverlening, de gezondheidszorg in Griekenland bv., geprivatiseerd zijn, waardoor mensen met een lager inkomen er gewoonweg geen beroep meer op kunnen doen. Concurrentie aangaan met buitenlandse of private ondernemingen gaat bijgevolg rechtstreeks in tegen de belangen van de burger, en in het bijzonder zij die het net iets minder goed hebben, en dit zijn er elke maand alsmaar meer. Dit houdt uiteraard in dat, wanneer deze diensten staken, de dienstverlening aan de burger per definitie op de een of andere manier getroffen wordt.

De Belgische en gewestelijke overheden (in het bijzonder de Vlaamse) maken er geen geheim van de lokale overheden als gewillige schietschijf te gebruiken voor hun besparingen. Zo werden de personeelsleden van de openbare diensten de voorbije jaren alsmaar meer geconfronteerd met privatiseringen (omvorming van gemeentelijke diensten in vzw's, uitbestedingen naar de privésector, enz.), ontslagen, tijdelijke contracten, statutenwijzigingen die ertoe leiden dat je sneller ontslagen kan worden, een grote en officiële toename aan burn-out, enz. De vertegenwoordigers van de werkers

hebben in dergelijke gevallen weinig andere middelen dan acties te organiseren waarmee je ook op de een of andere manier de burger treft, in de hoop dat de overheid gehoor geeft aan hun verzuchtingen.

Het grote slachtoffer van het plan Galant: de reiziger

Hetzelfde geldt voor de spoorwegen, die als openbare dienst aankijken tegen ongeziene besparingen als gevolg van het non-beleid van het verleden (door minister Galant een 'moderniseringsplan' genoemd) die de volledige openbare dienstverlening ondermijnen en een ongeziene impact zal hebben op de burger: verlengde reistijden, minder treinen, onvoldoende zitplaatsen (de treingebruiker weet dat dit nu reeds het geval is, zeker in de nieuwste modellen), sluiting van de loketten en stations, minder treinbegeleiders, hogere abonnementen, ... de batterij aan maatregelen is lang. De reizigers zijn verontwaardigd? Wel, zij hebben groot gelijk! En zo zijn wij, en zo zijn de vertegenwoordigers van de werkers, die geen andere mogelijkheid zien dan acties te ondernemen tegen een regering die doof blijft voor hun voorstellen die de reizigers en personeelsleden maximaal proberen te ontzien.

Enkele van de meest opvallende voorstellen van minister Galant zijn ongetwijfeld de geplande tariefverhogingen en besparing van 3 miljard euro tussen nu en 2019. Tegen dan zullen 10.000 personeelsleden met pensioen gaan en zullen nog eens 7000 extra banen verdwijnen, hoewel het aantal reizigers de voorbije jaren met meer dan 35% gestegen is. Desondanks zou de productiviteit tegen dan elk jaar met 4% moeten stijgen (dus 20% op vijf jaar), goed wetende dat de werkers nu al geen mogelijkheid hebben om hun extra uren op te nemen (en dat de NMBS deze niet kan of wenst uit te betalen). De treinbegeleider is de eerste werker waarop bespaard zal worden: treinen zonder begeleider zouden op sommige lijnen de norm moeten worden, met alle gevolgen voor de veiligheid van de treinreiziger. In praktijk zal dit onhoudbaar zijn, en daar zal op de een of andere manier de treinreiziger uiteindelijk het eerste en het grootste slachtoffer van worden.

Ook de prijzen van abonnementen en tickets, die tot de goedkoopste van Europa zouden behoren, zouden ferm de hoogte in moeten gaan. Ook hier zal de reiziger, die zijn abonnement elk jaar al met een aanzienlijk bedrag ziet verhogen, de dupe van worden. In ruil zal hij evenwel niet meer, maar minder dienstverlening, veiligheid en waar voor zijn geld krijgen. Begrijpe wie kan...

Is privatisering een oplossing?

"De NMBS moet de concurrentie aangaan met de privé" is in een dergelijk debat een vaak gehoord mantra. De openbare dienstverlening dient volgens sommigen dus concurrentieel te worden, wat de kwaliteit enkel zou verhogen. Wat de overheid er strategisch bij vergeet te vermelden, is dat zij er in de eerste plaats het meeste voordeel bij heeft, vermits zij niet meer in deze dienstverlening zal moeten investeren en dit overlaat aan de wensen en gunsten van aandeelhouders. De gevolgen van privatiseringen in het buitenland liegen er niet om. Volgens gegevens van ACOD Spoor zijn liggen de tarieven van de Britse spoorwegen, geliberaliseerd in 1994, twee tot drie keer hoger dan in Frankrijk. In een recent onderzoek toonde de universiteit van Manchester reeds aan dat het geprivatiseerd spoorwegvervoer nu duurder is dan toen de staat het nog beheerde. Tussen 2007 en 2011 kregen de vijf belangrijkste Britse

spoorwegmaatschappijen meer dan 5 miljard pond. De aandeelhouders verdienen hieraan 466 miljoen pond.

Ook bij B-Cargo werden na de privatisering honderden werkers ontslagen. De arbeidsvoorwaarden van de nieuwe onderneming 'B-Logistics' werden naar beneden genivelleerd, een gevolg dat zich bij zo goed als alle geprivatiseerde ondernemingen laat zien. Winst en rendement primeren immers op personeel en op welzijn.

Kan iemand werkelijk geloven dat de privatisering van de spoorwegen, waarbij de staat zal inspringen in geval van nood (zie de bankencrisis) en de aandeelhouders slechts de productie van winst en meerwaarde voor ogen hebben in plaats van een kwaliteitsvolle dienstverlening aan de burger, een positieve maatregel zal zijn voor de burger? De reiziger is geen 'klant' die winst moet opleveringen aan enkelingen. Het is een burger die recht heeft op dienstverlening, gegarandeerd door de overheid.

Een sterk signaal is nodig

Het valt niet te ontkennen dat een staking bij de spoorwegen een impact heeft op de reiziger, maar het is ook geen geheim dat de politieke beleidsmakers en de vertegenwoordigers van partijen die liberalisering en privatisering het meest in de mond nemen zelf ook het minst gebruik maken van het spoor. Meer dan wie dan ook hebben de dagelijkse gebruikers van de NMBS-infrastructuur recht op spreken in dit debat, en zij weten - ondanks de eventuele gevolgen die enkele dagen hinder bieden - beter dan wie ook wat de gevolgen van het voorgestelde moderniseringsplan zijn op de dienstverlening, hun comfort, hun veiligheid en hun bankrekening.

De V-SB sluit zich dan ook aan bij het protest van de vakbonden, in het belang van alle reizigers en werkers, en voor het behoud van de spoorwegen als openbare dienst als instrument voor een rechtvaardige en kwaliteitsvolle dienstverlening aan alle burgers, met inbegrip van de zwakkere gebruiker (gepensioneerden, minder mobiele, mensen met een handicap, enz.) die nooit het slachtoffer mag worden van winstbejag. Dit is de essentie van een openbare dienst, die in dit debat tot onze spijt vaak vergeten wordt.

1. Een principe dat alsmaar meer voorkomt en dat vaak verkocht wordt met het argument dat de lokale overheid hiervoor subsidies ontvangt en dit bedrag net in nieuwe dienstverlening kan investeren. Bovendien beschikken vzw's regelmatig over hogere barema's, waardoor de personeelsleden iets meer kunnen verdienen dan in hun lokale gemeente- of OCMW-bestuur. Door de omvorming van dergelijke diensten in een vzw houdt de lokale dienst in praktijk echter op te bestaan, waardoor contractuele personeelsleden probleemloos ontslagen kunnen worden. Indien zij (vaak als resultaat van geslaagde onderhandelingen met de vakorganisaties) overgedragen worden aan het vzw, komen zij onder een paritair comité te staan, met heel eigen werkingsregels, wat eenvoudigere ontslagen met zich meebrengt, besparingen en werkonzekerheid voor het personeel.

2. 'Voor een maximale openbare dienstverlening van topkwaliteit', informatiebrochure uitgegeven door ACOD Spoor (2015)

Baskenland

Nafarroa: doorn in de voet van weldenkend Spanje

In de Forale Gemeenschap Navarra (CFN) is in juli voor het eerst sedert haar oprichting, zo'n dikke 30 jaar geleden, een pro-Baskische regering aangetreden. Nafarroa, zoals het historische koninkrijk dat zich aan beide zijden van de Pyreneeën uitstrekt, in het Baskisch heet, is de historische kern van wat volgens Baskische nationalistena een onafhankelijke Baskische staat moet worden. Door het steeds verder naar het noorden opschuiven van de Spaans-Baskische taalgrens is sedert eeuwen alleen nog het noorden van het deel van Nafarroa ten zuiden van de Pyreneeën hoofdzakelijk Baskischtaalg. De hoofdstad Irunea bevindt zich in het tweetalige overgangsgebied.

Net zoals de andere historische territoria Galicië, de Baskische Autonome Gemeenschap en de Autonome Gemeenschap Catalonië int ook de Forale Gemeenschap Navarra zelf haar belastingen, waarvan ze een gedeelte doorstort naar de Spaanse schatkist. Sedert het ontstaan van de CFN werd ze bestuurd door anti-Baskische partijen. Vanaf 1991 tot nu werd ze bestuurd door de Union del Pueblo Navarro (UPN), een regionalistische partij die nauw aanleunt bij de Partido Popular (PP), historisch voortspuit uit de beweging van de requetes (een pro-Franco militie) en een anti-Baskische politiek voerde. Voordien werd de CFN bestuurd door de Partido Socialista de Navarra, het lokale filiaal van de Spaanse sociaaldemocraten van de PSOE.

Nu heeft de corruptie van de UPN haar de das omgedaan. Zo'n 40.000 van haar kiezers (op een totale bevolking van 640.000 personen) hebben afgehaakt bij de verkiezingen op 24 mei dit voorjaar. Bovendien zijn wellicht een niet onbelangrijk deel van haar vroegere kiezers overgelopen naar Ciudadanos dat net 138 stemmen te kort kwam om de kiesdrempel van 3% te halen en daarmee een zetel binnen te rijden voor het autonome parlement. De UPN behaalde 15 zetels, Geroa Bai, een nationalistisch platform dat o.a. de PNV in de CFN omvat maar niet nationalistisch links, behaalde 9 zetels, Euskal Herria Bildu behaalde 8 zetels, Podemos 7 zetels, de PSN-PSOE ook 7 zetels, de PP 2 en het lokale filiaal van de eurocommunisten van Izquierda Unida, dat in de CFN opkomt onder de naam Izquierda-Ezkerra, haalde er ook 2.

De nieuwe meerderheid wordt geleverd door een coalitie van Geroa Bai, EH Bildu, Podemos en I-E. In de autonome regering neemt Geroa Bai 6 zetels op, EH Bildu 2 en I-E één. Het voorzitterschap is voor Uxue Barkos van Geroa Bai, het departement Binnenlandse Zaken gaat naar Mariá José Beaumont die verkozen werd op de lijst van EH Bildu maar beter bekend is als coördinator van het platform tegen de bouw van de Itoiz-stuwdam.

Enkele in het oog springende beleidskeuzes van de nieuwe regering zijn: het uitbreiden van het aanbod van het onderwijs in het Baskisch dat via het onderwijsnet van de Forale Gemeenschap in het geheel van de gemeenschap zal aangeboden worden, ook buiten het Baskisch taalgebied;

ondersteuning voor transport en andere accommodatie voor leerlingen die naar één van de 5 ikastolas (scholen met een integraal Baskisch curriculum) gaan in het verspaanst taalgebied;

normalisering van de relaties met de Baskische Autonome Gemeenschap;

de oprichting van een euregio die de CFN, de Baskische Autonome regio en de regio Aquitanië in de Franse staat omvat.

Een ander opvallend beleidspunt is de afschaffing van de Wet op de Symbolen die verbiedt om in de CFN de Baskische vlag aan openbare gebouwen uit te hangen. Niet onbelangrijk, want in de hoofdstad Irunea, waar Joseba Asiron van EH Bildu de burgemeesterszetel veroverd heeft, wordt hij bedreigd door een proces vanwege het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken omdat hij bij de openingsceremonie van de Feesten van San Fermin de Baskische nationale vlag heeft laten hysen op het stadhuis.

Toch werpt de nieuwe regering zich op als een regering van alle Navarrezes, zowel de Baskischtalige als de Spaanstalige. Daarom wordt de Vierde Overgangsbeschikking van de Spaanse Grondwet (Disposicion Transitoria Cuarta de la Constitución), die het mogelijk maakt om de Forale Gemeenschap van Navarra en de Baskische Autonome Gemeenschap samen te voegen, niet in werking gesteld.

Natuurlijk is niet iedereen tevreden. De Confederatie van Navarrese ondernemers (CEN) klaagt dat de nieuwe regering de aanleg van een nieuwe hogesnelheids-treinverbinding wel eens zou kunnen afvoeren of dat ze te veel aan de zijde van de vakbonden zal staan. El País bracht één van zijn achtergrondartikelen onder de suggestieve titel "La conquista de Navarra" ("de verovering van Navarra") waarbij de term 'conquista' natuurlijk ook verwijst naar de Spaanse verovering van Zuid- en Midden-Amerika, terwijl wat nu gebeurd net een belangrijke stap zou kunnen zijn in het een halt toeroepen van de Spaanse conquista van de Baskische landen (Euskal Herria). In een commentaarstuk maakte de sociaaldemocratische El País het nog bonter. Daarin schrijven ze zo goed als dat met de advocate Mariá José Beaumont er nu "een vertegenwoordigster van de terroristen" hoofd wordt van de 1700 leden tellende politiemacht van de CFN. Ze verwijten haar in feite dat ze tegen een ecologisch desastreus project was waar ook de Baskische nationale bevrijdingsbeweging tegen was en is. Het zit de propagandamachine van de Spaanse sociaaldemocraten duidelijk zeer hoog dat de linkse Spaanse krachten in Zuid-Navarra de voorkeur geven aan een coalitie met de Baskische nationale krachten boven de vertegenwoordigers van het corrupte Spaanse establishment.

Eigenlijk verwijt El País de pro-Baskische partijen in de CFN dat ze pro-Baskisch zijn en hun partijprogramma deels uitvoeren ondanks het feit dat ze bij de verkiezingen samen maar een goede 30% van de stemmen gehaald hebben. Het is dan ook niet te verwonderen dat de Spaans-nationalistische partijen zoals de PP en Ciudadanos in hun programma voor de Spaanse verkiezingen allemaal opgenomen hebben om de Vierde Overgangsbeschikking van de Spaanse Grondwet bij een eventuele volgende staats hervorming te schrappen.

Op maandag 9 november 2015, precies één jaar na het - volgens het Spaans Grondwettelijk Hof – “illegale” referendum over de toekomst van Catalonië, stemde het parlement van het Principat een resolutie over het in gang zetten van de democratische “ontkoppeling” van het Principat en de rest van de Spaanse staat. De resolutie stelt het volgende: “Het parlement van Catalonië: 1) stelt vast dat het democratisch mandaat dat behaald is bij de voorbije verkiezingen van 27 september 2015 steunt op een meerderheid van zetels van de parlementaire krachten die tot doel hebben Catalonië om te vormen tot een onafhankelijke staat en een ruime soevereïnistische meerderheid in stemmen en zetels die gaan voor een ononderworpen grondwetgevend proces. 2) Verklaart plechtig het begin van proces van de oprichting van de onafhankelijke Catalaanse staat in de vorm van een republiek. 3) Verklaart voor open een actief, integrerend, open, participatief grondwetgevend proces van de burgers met het doel de grondslag te leggen voor een Catalaanse grondwet. 4) Roept de toekomstige regering op de noodzakelijke maatregelen te nemen om deze verklaringen effectief te maken. 5) Beschouwt het pertinent om binnen de termijn van 30 dagen de wetten met betrekking tot het grondwetgevend proces, de sociale zekerheid en de nationale schatkist te behandelen. 6) Als houder van de soevereiniteit en uitdrukking van de grondwetgevende macht herhaalt het dat dit parlement en het proces van de democratische ontkoppeling niet onderworpen zijn aan beslissingen van de Spaanse staat, in het bijzonder het Grondwettelijk Hof, dat het beschouwd als gedelegeerd en zonder bevoegdheid omwille van zijn beslissing van juni 2010 over het Autonomiestatuut. 7) Zal de nodige maatregelen nemen om het proces van een massale, volgehouden en vreedzame democratische ontkoppeling van de Spaanse staat te openen op een manier die toelaat om de burgers op alle niveaus beslissingsbevoegdheid te geven op basis van een open, actieve en integrerende participatie. 8) Roept de toekomstige regering op om uitsluitend de wetten en mandaten die uitgaan van dit legitiem en democratisch parlement na te leven met het doel de fundamentele rechten te garanderen die zouden kunnen aangetast worden door beslissingen van de Spaanse staat. 9) Verklaart de wil om onderhandelingen te openen om het democratisch mandaat voor de oprichting van een onafhankelijke Catalaanse staat onder de vorm van een republiek effectief te maken en geeft het hierbij ter kennis aan de staat, de EU en de gehele internationale gemeenschap.”

De resolutie werd –tot ontsteltenis van het hele Spaanse establishment en de Spaanstalige media- met 72 stemmen voor (CUP en Junts pel Sí, bestaande uit verkozenen van Convergencia, ERC en onafhankelijken) en 63 stemmen

tegen (Ciutatans, PP, PSC en Catalunya Sí que es Pot) goedgekeurd. Terwijl bij de bespreking Inés Arrimadas van Ciutatans stelde dat de meerderheid zich “vergist van eeuw en tijd; we zijn in de EU en in de 21e eeuw”, stelde Raül Romeva, lijsttrekker van Junts pel Sí, dat “de hele wettelijke artillerie deze oproep niet zal tegenhouden. Hier is geen stoppen aan. Als het niet vandaag is zal het morgen zijn, zijn wij het niet dan zullen het anderen zijn, maar dit land heeft reeds geruime tijd gezegd dat zijn tijd gekomen is om zijn eigen weg te gaan.” Anna Gabriel, woordvoester voor de CUP, stelde van haar kant dat de goedkeuring van de resolutie “een breuk met de Spaanse wettelijkheid en dwang” was en dat de Autonome Gemeenschap Catalonië “een verstikte autonomie” was die geen enkele shockmaatregel tegen de effecten van de economische crisis kon nemen bij gebrek aan middelen. Zij riep haar collega’s op zich niet te onderwerpen aan het “constitutioneel fundamentalisme”.

Op dinsdag 10 november tekende de Spaanse premier Rajoy beroep aan tegen de resolutie bij het Spaans Grondwettelijk Hof en vroeg daarbij dat het Hof 21 personen, namelijk de voorzitter van het Catalaanse parlement, de secretaris van het parlement (een ambtenaar), alle leden van het bureau van het parlement en alle leden van de Catalaanse regering in lopende zaken persoonlijk op de hoogte zou stellen a) van een eventuele opschorting en/of nietigverklaring van de resolutie; b) van de mogelijke gevolgen van het geen gehoor geven aan een mogelijke opschorting en/of nietigverklaring, met name ontheffing uit hun functie en/of strafrechtelijke vervolging wegens ongehoorzaamheid. Als het Grondwettelijk Hof het beroep aanvaardt voor behandeling wordt de resolutie automatisch opgeschort volgens het Spaans recht; en c) de leden van het bureau uitdrukkelijk zou verbieden om “eender welk initiatief van wetgevend of ander karakter, dat direct of indirect pretendeert opvolging te geven aan de opgeschorte resolutie, toe te laten voor behandeling, zij het voor inoverwegingname, zij het voor debat en stemming.”

Op woensdag 11 november maakte het Grondwettelijk Hof bekend dat het het beroep aanvaardt voor behandeling en dat het “op vraag van de regering” de hoger genoemde 21 personen ook nominaal op de hoogte bracht van zijn besluit en de mogelijke gevolgen bij niet respecteren van dat besluit. Het Grondwettelijk Hof stelt dat de resolutie “duidelijk afbreuk doet aan de nationale soevereiniteit, door de Spaanse grondwet (art.1.2) toegekend aan het Spaanse volk, evenals aan de grondwettelijke garantie van de onverbreekbare eenheid van de Spaanse Natie, gemeenschappelijk en ondeelbaar vaderland van alle Spanjaarden, eenheid die de grondwet verheft tot zijn fundament (art.2).” Het Grondwettelijk Hof verwees naar het artikel 87.1 van de wet met betrekking tot het Grondwettelijk Hof dat stelt dat “alle openbare machten verplicht zijn om opvolging te geven aan de besluiten van het Grondwettelijk Hof” maar ging niet in op de vraag van de regering om uitdrukkelijk te verwijzen naar het art.92.4

van dezelfde wet waarin verwezen wordt naar de mogelijke ontheffing uit de functie. Het Hof ging ook niet in op de vraag van de Spaanse regering om in de waarschuwing aan de 21 personen te stellen dat zij die geen gevolg geven aan de beslissing van het Hof zich schuldig maken aan het misdrijf van ongehoorzaamheid. Het Hof ging ten slotte ook niet in op de vraag van de regering om de 21 personen specifiek te verbieden om wetgevende initiatieven die opvolging zouden kunnen geven aan de opgeschorte resolutie toe te laten voor behandeling in het parlement.

Op 12 november kwam de beslissing van het Grondwettelijk Hof ter sprake in het Catalaans parlement. Xavier Garcia-Albiol (PP) wou weten of Artur Mas, kandidaat voor het presidentschap van de nieuwe Catalaanse regering voor Junts pel Sí, de opschorting van de resolutie zou respecteren. Mas antwoordde: "Jullie zeggen: "Het Grondwettelijk Hof heeft opgeschort..." Luister. Wat is er een jaar geleden gebeurd? Wat gebeurde er op 9 november 2014? Ze deden exact hetzelfde. En is daarom de consultatie niet doorgegaan? Jullie dagen ons uit en zeggen: "Wat gaan jullie nu doen?" Ik herinner er u aan: Wat is er vorig jaar gebeurd wanneer het Grondwettelijk Hof zei: "De consultatie mag niet doorgaan?" We hebben de manier gevonden om de stembussen te laten gebruiken. Of niet? Het Grondwettelijk Hof heeft uitspraak gedaan op vraag van de Spaanse regering, dat deed het ook vorig jaar. En de stembussen zijn gebruikt. [...] Wetten zijn er in alle systemen, in de democratische en in die die het niet zijn. Maar in een democratie moeten de wetten vertrekken vanuit rechtvaardige situaties. En de rechtvaardige situaties, van waaruit vertrekken zij? Vanuit de stembussen. En welke meerderheid is er in dit parlement uit de stembussen gekomen? Eén voor onafhankelijkheid van Catalonië." Marta Rovira (ERC) stelde voor Junts pel Sí: "In het democratisch contract dat de volksvertegenwoordigers van Junts pel Sí en CUP afgesloten hebben mag geen enkel tribunaal tussen komen. [...] Als jullie beroep doen op artikel 1.2. van de Spaanse Grondwet om te zeggen dat de soevereiniteit berust in het Spaanse volk dan doen wij beroep op artikel 1.2. van het Handvest van de VN dat het recht op zelfbeschikking tot universele norm verklaart." Antonio Baños, fractieleider van de CUP gaf aan dat de CUP hoegenaamd niet geïnteresseerd is in de beslissing van het Grondwettelijk Hof: "Men vraagt ons te zeggen of we de beslissing van het Hof al dan niet gaan naleven. Wel kijk, de tien volksvertegenwoordigers van de CUP gaan het niet naleven. En ze zeggen ons niet verder te gaan op deze weg. Wij zeggen hen ook: wij gaan verder op deze weg."

Parallel met het beroep dat de Spaanse regering ingediend heeft heeft bij het Grondwettelijk Hof, heeft de hoofdaanklager van het Hoog Gerechtshof (Audiencia Nacional), Javier Zaragoza, op dinsdag 10 november opdracht gegeven aan alle politiekorpsen, zowel de Spaans-"nationale" als de

autonome, waaronder de Mossos d'Esquadra, om "ieder misdadig feit" dat er op gericht is "de onafhankelijkheid van Catalonië uit te roepen" aan te geven. Deze instructies werden reeds op 5 november verstuurd. Zaragoza wijst in zijn schrijven van 11 blz. op de "illegaliteit" van het toen nog ontwerp van resolutie en wijst erop dat deze zal vastgesteld worden als het Grondwettelijk Hof de resolutie ongeldig maakt "wegens zware schending van de grondwet". Hij stelt verder dat "het stellen van daden voor de uitvoering van dit illegaal mandaat van het Parlement door eender welke publieke autoriteit of functionaris (lokaal, provinciaal of autonoom) een misdrijf van opruiing kan inhouden. Hetzelfde misdrijf kan begaan worden door zij die de "nieuwe akkoorden" sluiten of "beslissingen nemen waarbij de beslissing van het Grondwettelijk Hof genegeerd wordt". Hij wijst er ook op dat er "misdrijven kunnen gepleegd worden van obstructie van het gerecht, ongehoorzaamheid, usurpatie van functies of oneigenlijk gebruik van publieke fondsen". Hij herinnert er aan "dat het Hooggerechtshof bevoegd is voor het onderzoeken en beoordelen van misdrijven tegen de Kroon, zijn echtgenote, zijn opvolger, andere instellingen van de natie en de regeringsvorm wanneer de daders niet onschendbaar zijn". In de categorie van misdrijven tegen de regeringsvorm omschrijft Zaragoza "het stellen van daden die aanleiding geven tot rebellie en opruiing als het doel of het voorstel is de territoriale organisatie van de staat op illegale manier te veranderen en een deel van het nationale territorium onafhankelijk te verklaren, in het betreffende geval de Autonome Gemeenschap Catalonië". Tegen de tekst van de strafwetgeving in stelt Zaragoza dat het misdrijf van opruiing ook gepleegd kan worden "zonder dat er macht of geweld gebruikt wordt". In geval van rebellie, volgens de Spaanse strafwet "een gewelddadige en publieke opstand", stelt Zaragoza dat niet alleen het uitvoeren maar ook de samenzwering, het voorstel en de uitlokking om misdaden uit te voeren strafbaar zijn.

Het is duidelijk dat de Spaanse premier Rajoy in aanloop naar de Spaanse parlementsverkiezingen van 20 december aanstaande mikt op een frontale confrontatie met de Catalaanse volksbeweging voor onafhankelijkheid in de hoop zo zijn beleid van sociale afbraak en de vele corruptieschandalen waarin zijn partij betrokken is wat te doen vergeten. Daarvoor wordt de hele PP-machinerie in het Spaanse staatsbestel ingezet: Spaanse en Catalaanse politici, rechters van het Grondwettelijk Hof, procureurs, etc.

Corsica

Corsica nu echt op weg om zijn soevereiniteit te herstellen

Bij de regionale verkiezingen in de Franse staat van 13 december jongstleden heeft er zich wel degelijk een politieke aardverschuiving voorgedaan waar in de Vlaamse media eens te meer zedig over gezwegen wordt.

Een nationalistische éénheidslijst van autonomisten en independentisten is er in de tweede ronde van de verkiezingen met genoeg voorsprong de grootste partij geworden, waardoor ze 24 van de 51 zetels behaalde in de regionale raad, zeg maar het parlement, van Corsica. In de eerste ronde kwamen de autonomisten van Femu a Corsica en de independentisten van Corsica Libera afzonderlijk op. Toen ze allebei konden doorstoten naar de tweede ronde besloten ze om een éénheidslijst, Pè a Corsica, te vormen die goed was voor 35,34% van de stemmen. Hiermee gaven ze zowel het Fransgezinde linkse blok van Prima a Corsica met 28,49% als het rechtse blok van Les Républicains met 27,07% het nakijken. 17 verkozenen behoren tot Femu a Corsica en 7 verkozenen tot Corsica Libera. Het is voor het eerst sedert de oprichting van de regionale raad in 1982 dat Corsicaanse nationalistes er een meerderheid behalen in dit parlement waar traditioneel de 'clans', de families die zich van vader op zoon verbonden hebben met de Franse politieke partijen, de lakens en het geld uitdelen. Enkele jaren terug zou een dergelijke politieke aardverschuiving op het eiland de Franse regering door elkaar geschud hebben. Vandaag houdt de politieke kaste in Parijs de lippen zo lang mogelijk stijf op elkaar. Over Corsica wordt gezwegen, zowel links als rechts van het politieke spectrum. Het regime van Hollande beperkt er zich toe om het project voor de samenvoeging van de twee departementen waarin de Franse staat het eiland opgedeeld heeft, zoals gevraagd in een resolutie van het Corsicaans parlement in 2014 en overgenomen in een Franse wet van 1 juli 2015, tegen 2018 te realiseren. Maar het Franse establishment kon zich niet inbeelden dat nog voor het zover zou zijn, zijn lokale lakeien aan de kant geschoven zouden zijn door de Corsicaanse nationalistes.

Donderdag 17 december werd Gilles Simeoni verkozen tot voorzitter van de Corsicaanse uitvoerende raad, zeg maar de Corsicaanse regering. Hij is de zoon van Edmond Simeoni, die samen met zijn broer Max zowat de stichter is van het moderne Corsicaans nationalisme. Zij waren de leiders van de groep militanten van de Azzione per a Rinascita di a Corsica (ARC) (Beweging voor de Wedergeboorte van Corsica) die in de zomer van 1975 met jachtgeweren in Aleria een wijnkelder bezetten van een pied-noir (Franse kolonisten die na de onafhankelijkheid uit Algerije weggevlucht waren) die betrokken was bij een grootschalige zwendel die tientallen lokale wijnboeren

benadeelde. Deze actie was het begin van de moderne nationalistische actie waaruit enerzijds, onder leiding van de broers Simeoni de *Unione di u Populu Corsu*, voorloper van *Femu a Corsica*, zou ontstaan als regionalistische politieke partij en anderzijds het *Fronte di Liberazione Naziunale Corsu (FLNC)* zou groeien dat later vele vertakkingen kende en waaruit zich ook de independentistische partij *A Cuncolta Naziunalista* kristalliseerde in 1987, de voorloper van *Corsica Libera*.

Gilles Simeoni is advocaat en gepokt en gemazeld in het Corsicaans nationalisme. Na de gebeurtenissen in Aleria werd de familie Simeoni het slachtoffer van een anti-nationalistische terreur campagne door Franse kolonisten en gendarmes waarbij de familie wel 60 (zestig) aanslagen te verduren kreeg. Als Gilles en zijn broer 's avonds sliepen, barricadeerde hun moeder de deur en vensters van hun slaapkamer met zandzakken. Gilles Simeoni verwierf als advocaat naam en faam met zijn verdediging van Yvan Colonna, de Corsicaanse militant die er van beschuldigd wordt de toenmalige Franse prefect van Corsica, Claude Erignac, in 1998 te hebben geëxecuteerd. In april 2014 won Gilles Simeoni het in de gemeenteraadsverkiezingen van de clan Zucarelli en werd burgemeester van Bastia, de tweede grootste stad van Corsica, dankzij een coalitie van de autonomisten met zowel linkse als rechtse niet-nationalistische verkozenen. In zijn communiqué van 25 juni 2014 haalde het FLNC uit naar de "opportunistische gelegenheidsallianties", maar door de wapens neer te leggen gomde het tezelfdertijd een groot deel van de verschillen tussen de autonomisten en de independentisten uit. Dit gaf een nieuwe impuls aan het nationalisme en verleidde de "klassieke" formaties om mee te surfen op de golf van het nationalisme. Paul Giaccobi, de vorige voorzitter van de uitvoerende raad, zelf lid van de *Parti radical de gauche*, en verkozen op een "linkse éénheidslijst", laat zichzelf bv. sedert enige tijd "autonomist" noemen. In *Corse-Matin* zei iemand na de verkiezingen: "Het is simpel: sedert zondag hebben we de indruk dat iedereen hier nationalist is." Het was onder Giaccobi als voorzitter van de uitvoerende raad dat de regionale raad de verordening op de co-officialiteit van de Corsicaanse taal met het Frans heeft laten stemmen op 17 mei 2013 (36 voor op 51 verkozenen) evenals het statuut van 'Corsicaans resident' dat bepaald dat iemand vijf jaar permanent op het eiland moet gedomicilieerd zijn voor hij/zij eigenaar van vastgoed kan worden evenals, gestemd op 25 april 2014 (29 voor op 51 verkozenen). Beide beslissingen druisen in tegen de wetgeving van de Franse staat en voor geen van beiden had of heeft de regionale raad de bevoegdheid volgens de Franse staat.

Nog op 17 december werd Jean-Guy Talamoni als exponent van die andere vleugel van de Corsicaanse nationale beweging, het independentisme, verkozen tot voorzitter van het Corsicaans parlement. Ook Talamoni heeft in

zijn leven “niets anders gekend dan het nationalisme”. Zijn ouders waren trouwe aanhangers van de ARC. Op 16 jarige leeftijd werd hij lid van de Union des lycéens corses, de nationalistische jeugdbeweging. Sedert 1992 zetelt hij in het Corsicaans parlement dat toen nog minder officiële bevoegdheden had dan nu. Tijdens de burgeroorlog tussen Corsicaanse nationalistinnen in de jaren 1990 stond Talamoni aan het hoofd van het politieke apparaat van het FLNC-Canal historique, A Cuncolta Naziunalista, wat hem verplichtte nooit langer dan 3 nachten op dezelfde plaats te slapen. In 2000-2002 was hij één van de 2 vertegenwoordigers van de Corsicaanse nationalistinnen bij de besprekingen tussen de afgevaardigden van de fracties in de Corsicaanse regionale raad en de Franse regering van de sociaaldemocraat Lionel Jospin. Deze besprekingen leidden tot de Akkoorden van Maignon over een nieuw statuut voor het eiland. Dit werd vastgelegd in de 'Loi de la Corse' van 22 januari 2002 die onder meer onderwijs in het Corsicaans toestaat en de bevoegdheden van de regionale raad opwaardeerde. Van dan af ging Talamoni zich inzetten om toenadering tussen autonomisten en independentisten te bewerkstelligen. Zo zorgde hij ervoor dat het boegbeeld van de autonomisten, Edmond Simeoni, op de Ghjurnate Internaziunale van Corti in 2011, georganiseerd door de independentistische beweging, een toespraak kon houden onder de titel “Solution politique et alternative nationaliste”. In zijn communiqué van 25 juni 2014 stelde het FLNC dat het beslist had om “éénzijdig een proces van demilitarisering en het verlaten van de clandestiniteit te ontrollen” en dat het tijd was “om naar een nieuwe fase over te gaan: deze van de opbouw van politieke krachten om het eiland te regeren en naar de onafhankelijkheid te leiden.” Dat alles leidde uiteindelijk tot de huidige samenwerking en verkiezings-overwinning.

Natuurlijk beschouwd Talamoni zich “niet speciaal als Fransman”, tot verontwaardiging van rechts en jacobijns Frankrijk. Met 35,34% van de stemmen sprong de nationalistische eenheidslijst van 15 nationalistische verkozenen naar 24. Daaruit worden de parlementsvoorzitter en de leden van de 9 koppige regering waaronder de voorzitter van de regering gekozen. In zijn openingstoespraak in het Corsicaans verklaarde Talamoni dat de huidige regering “de eerste nationale regering sedert de 18e eeuw” is. “Ik zal natuurlijk de voorzitter zijn van alle verkozenen van dit parlement maar ik moet enkele woorden zeggen in naam van dat deel van de nationale beweging dat nooit aanvaard heeft om het principe van de Franse voogdij over dit eiland te erkennen, in de naam van al diegenen die sedert 1768 [de tweede Corsicaanse Revolutie] onophoudelijk gevochten hebben opdat Corsica een natie zou blijven, in de naam van diegenen die nooit verzaakt hebben aan het idee van de onafhankelijkheid.” “Wij zijn hier gekomen met al diegenen, die

zoals wij, gevochten hebben tegen de Franse autoriteiten op de grond van Corsica. [...] Met onze gevangenen en onze opgespoorden.” Hulde brengend aan de moeder van Jean-Baptiste Aquaviva, een FLNC-militant die vermoord werd in 1987, belooft hij dat “wij amnestie zullen bekomen voor de gevangenen en de opgespoorden. Morgen zullen de deuren van de gevangenis opengaan en niemand zal zich kunnen verzetten tegen de wil van het volk.” Daarna nam Gilles Simeoni het woord: “De Corsicanen hebben er voor gekozen een nieuwe weg in te slaan, van een volk dat erkend wordt in zijn rechten en meester is over zijn fundamentele keuzes. In mijn functie als voorzitter van de uitvoerende raad richt ik mij plechtig tot de regering en de staat. Het Corsicaanse volk bestaat en het zal erkend worden want dat stemt overeen met de geschiedenis en de rechtvaardigheid. Onze emancipatie logica gaat noodzakelijkerwijze via een herdachte en geherformuleerde relatie met de staat. Corsica, een eilandterritorium, zal genieten van een statuut dat het wetgevende bevoegdheid zal toekennen want dat zal zich op een natuurlijke, onvermijdelijke wijze opdringen. [...] Ik zeg aan Parijs, aan de regering van de staat: neem hoogte van de democratische revolutie die Corsica beleeft. Begrijp uiteindelijk dat alle voorwaarden vervuld zijn om een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van dit eiland te openen.”

Daarop werd vanuit de publiekstribune de hymne van de onafhankelijke republiek Corsica die bestond tussen 1735 en 1769, *Diu vi Salve Regina*, ingezet, spontaan rechtstaand meegezongen door zowat alle volksvertegenwoordigers, zowel nationalisten als niet-nationalisten.

Hierop nodigde de parlamentsvoorzitter Talamoni de 9 leden van de uitvoerende raad uit voor een eedaflegging, een ceremonie die nergens voorzien is in de wetten en procedures die de werking van de regionale raden regelen in de Franse staat. De eed werd afgelegd op een originele versie van de *Giustificazione della Rivoluzione di Corsica*. Dit is een werk van Don Gregorio Salvini, geschreven in 1758, 3 jaar nadat Pasquale di Paoli de onafhankelijkheid van het eiland had uitgeroepen in 1755 en tien jaar voor het Verdrag van Versailles van 15 mei 1768 waarbij de Republiek Genua het eiland Corsica overdroeg aan het Franse koninkrijk, waarop Louis XV Franse troepen stuurde om het eiland daadwerkelijk te bezetten. Terwijl de parlamentsvoorzitter het boek omhoog hield, zegde hij de eed voor in het Corsicaans, waarop de leden van de uitvoerende raad vijf maal de hand opstaken.

Dit alles tot grote ergernis van het Franse bestel, te beginnen met de prefectuur in Ajaccio. In een tribune in *Le Figaro* vroeg de radio commentator Guillaume Tabard zich af: “Is Corsica nog altijd in de Republiek? [...] De openingsceremonie was een echte uitdaging aan Frankrijk. Met de rede van

Jean-Guy Talamoni uitgesproken in het Corsicaans, dat geen taal van de Republiek is. [...] Met een Diu vi Salve Regina, de Corsicaans hymne van voor Napoleon, aangeheven in plaats van de Marseillaise. Met de republikeinse bijna-blasfemie van de eed, in het Corsicaans met geheven hand, gezworen op de Rechtvaardiging van de Corsicaanse Revolutie [...] Met ten slotte zijn herinnering, in de vorm van eisen, van alle independentistische revendicaties, te beginnen met de amnestie voor de veroordeelden waarin ze alleen ‘politieke gevangenen’ zien, de “erkenning van het Corsicaanse volk”, “emancipatielogica”, ontbrak er niets, tot en met de waarschuwing die Talamoni tot de staat richtte: “Ik zeg aan de regering: neem hoogte van de democratische revolutie die Corsica beleeft.” [sic] [...] Tegenover de meedogenloze franchise van de nieuwe nationalistische leiders moet een even meedogenloze kordaatheid van de staat staan met betrekking tot de eenheid en ondeelbaarheid van de Republiek.”

De Franse staatssecretaris voor relaties van de Franse regering met het Franse parlement Jean-Marie Le Guen, verklaarde de dag na de installatie van het nieuwe parlement en de nieuwe regering op Corsica: “De Republiek heeft niet de bedoeling de armen te laten hangen en de wet zal gelijk zijn voor iedereen, op Corsica inbegrepen.” Dezelfde vrijdag heeft de Franse eerste minister Manuel Valls Gilles Simeoni gebeld om hem te feliciteren en tezelfdertijd zijn “gehechtheid aan de plaats van Corsica in de Natie en de Franse Republiek en haar erkenning van de specificiteit van het eiland” uit te drukken. Het is duidelijk dat men in Parijs de boodschap uit Corsica niet begrepen heeft en zich aan het ingraven is. Parijs heeft het neerleggen van de wapens door het FLNC in juni 2014 tot nu toe niet beantwoord. In privékringen had Valls zich de dinsdag na de verkiezingen wel laten ontvallen: “Een onderwerp waarop we onverzoenlijk zullen zijn: er zijn geen Corsicaanse politieke gevangenen.”

Pè a Corsica gaf het Front National het nakijken.

Terreur

V-SB veroordeelt de aanslagen maar waarschuwt ook voor politieke recuperatie.

Verontwaardigd en geschokt door de terroristische aanslagen in Parijs in november wenst de V-SB haar medeleven te betonen aan alle slachtoffers en de Franse samenleving in rouw. Nauwelijks een dag na de gruwelijke aanslag in Beiroet werd ook Parijs het slachtoffer van een reeks aanslagen. Hoewel het onderzoek nog aan de gang is, wijst alles erop dat het om religieus-fundamentalistische aanslagen gaat met als bedoeling om de samenleving te destabiliseren en wraak te nemen voor de militaire interventie van de Franse staat in het Nabije Oosten.

Dergelijke gebeurtenissen brengen zeer emotionele reacties teweeg en polariseren het debat. Toch is het té gemakkelijk en intellectueel oneerlijk om de verantwoordelijkheid exclusief te leggen bij de moslimgemeenschap en ons te laten meeslepen door de haatberichten die sinds vrijdagavond welig tieren in de sociale media. Dergelijke aanslagen zijn immers een collectief falen van de voltallige gemeenschap en de reguliere politieke partijen die sinds decennia afwisselend aan de macht zijn en er sindsdien maar niet in slaagden te zorgen voor een efficiënte opvang van de migratie van de afgelopen halve eeuw (met een multiculturele, duale maatschappij tot gevolg) en grote groepen jongeren met een migratieachtergrond evenveel mogelijkheden te geven als hun generatiegenoten wier grootouders hier geboren zijn, en waarvan velen uiteindelijk hun toevlucht zoeken in religie.

De V-SB vreest niet alleen het misbruik van de recuperatie van deze feiten door (extreem-)rechtse partijen en bewegingen, maar ook een aanscherping van het politieke beleid, niet alleen in Frankrijk maar in heel Europa. Met zijn oproep voor 'nationale eenheid' zal de Franse staat alle aandacht afleiden van de sociaaleconomische crisis die hij zelf mee heeft veroorzaakt en de veiligheidsmaatregelen en controles op straat intensifiëren, een beleid dat de burgers niet per definitie ten goede zal komen. Ook de Belgische staat vaardigt onder het mom van veiligheidsmaatregelen beetje bij beetje maatregelen uit om het stakings- en mobiliseringsrecht van burgers en bewegingen in de kiem te smoren - wat uiteindelijk enkel maar het tegenoverstelde zal teweegbrengen en het gevoel van onvrede bij bepaalde groeperingen slechts zal doen toenemen.

Deze aanslagen moeten ten stelligste veroordeeld worden en laat het duidelijk zijn dat godsdienst ten allen tijde ondergeschikt moet zijn aan mensenrechten, onze verworven vrijheden en de gelijkheid van man en vrouw. Maar laat dit ook een oproep zijn voor links zijn om de argumentenstrijd te blijven aangaan tegen

de politieke hegemonie én met obscurantistische godsdienstige stromingen. Laten we ook de grote etnische tweedeling in onze maatschappijen onder handen nemen, de voedingsbodemp van veel obscurantisten. Laten we ten slotte ook op geopolitiek vlak lessen trekken: de YPG en YPJ (de enige krachten op het terrein die succesvol weerstand bieden aan IS en die een progressief project hebben) ten volle steunen en een einde maken aan de westerse verstrengeling met Turkije, dat IS de hand boven het hoofd houdt, en de Golfstaten, die de fundamentalistische stromingen binnen de islam in Europa en in de wereld sinds jaar en dag sponsoren.

Na de aanslagen in Parijs: de grote ommekeer?

*De Franse econoom **Jacques SAPIR** maakt een stand van zaken op na de aanslagen in Parijs d.d. 13 november jl. J. Sapir is directeur van de Hogeschool voor Sociale Wetenschappen in Parijs en leidt het Centrum voor Industrialisatie (CEMI-EHESS). Zijn tekst verscheen op de site van RT-Français.*

Volgens J. Sapir is het duidelijk dat we na de aanslagen in Parijs d.d. 13 november jl. een ommekeer zien in de politieke opstelling van de Franse president en zijn regering ten aanzien van de strijd tegen het terrorisme, de EU, de euro en Rusland. "Deze ommekeer hebben we betaald met 132 doden en tientallen gewonden. Het is een hoge prijs. Het is een prijs die kon en moest vermeden worden. Immers, de oorzaken van deze ommekeer kondigden zich via meerdere indicaties sedert jaren aan. De verantwoordelijkheid voor de hoge prijs ligt uitsluitend bij de politieke klasse die niet wist en niet bereid was de realiteiten onder ogen te nemen. Boven alles verwijzen we naar het referendum van 2005 over het ontwerp van Europese Grondwet. Indien men toen had geluisterd naar het volk, zou de bloedige prijs van de aanslagen minder zwaar geweest zijn en zelfs vermeden kunnen worden. Te zijner tijd moet het debat gevoerd worden over de verantwoordelijkheid van de aanslagen die op vrijdag 13 november l. plaatsvonden."

1. Ommekeer tegenover Europa

*"Deze ommekeer moet rekening houden met de schadelijkheid van de EU-instellingen. Sedert 2013 zien we dat Frankrijk praktisch alleen stond in de strijd tegen de terroristen. De gijzelneming in Mali, in het hotel Bomako vrijdag 20 november bevestigt het belang van deze West-Afrikaanse regio in de strategie van de terroristische groepen. Er is weinig of niks over gezegd, maar op hetzelfde moment dat Parijs in bloedige aanslagen werd gedompeld, storten de criminelen van *Boko Haram* Nigeria in een bloedbad. Deze aanslag*

is niet minder wreed en niet minder aanvaardbaar dan deze die Parijs in rouw heeft gestort. Frankrijk draagt praktisch alleen de dagelijkse strijd tegen terreur. We zien vandaag dat de landen wier politieke leiders zoveel spreken over het Europese federaal project geweigerd hebben inlichtingen door te spelen die misschien de aanslagen hadden kunnen vermijden. Voor mij is het duidelijk dat de Europese Unie zowel moreel als politiek failliet is. Die vaststelling dringt zich vandaag meer dan ooit op. Dit failliet van de EU is ook economisch. Op het gevaar af me te herhalen: ze hebben ons gezegd dat de euro de weg was naar voorspoed en welvaart van de Europeanen. Vandaag zien we dat de euro ons in de armoede en miserie gebracht heeft en een economische depressie. Dit lot is niet alleen weggelegd voor de EU-landen in het zuiden van Europa. Finland is vandaag ook erdoor getroffen! Deze armoede en economische depressie voeden de wanhoop. Maar zij voeden ook een waanzinnige politiek die de gevolgen ervan verergeren en onze veiligheid in het gedrang brengen. De president van de Franse republiek heeft het in de verenigde Kamers van het Franse parlement in Versailles gezegd op maandag 16 november 2015: het veiligheidspact is belangrijker dan het financieel stabiliteitspact dat de EU oplegt. Maar deze veiligheid vereist onmiddellijk een sterke economische groei. Er is geen middellange- of langetermijnoplossing via louter securitaire weg. Het fundamentele probleem kan enkel opgelost worden door economische groei, hoe verantwoord ook de stijging van de budgetten van defensie en binnenlandse veiligheid ook is. De teksten van de EU-verdragen die sedert jaren werden aangenomen om de invoering van de euro voor te bereiden en uit te voeren komen in botsing met de welvaart van het volk en dus de veiligheid van het land. De eenheidsmunt van de euro belet het land zijn welvaart en voorspoed terug te vinden. De Franse president en de regering zullen er lessen uit moeten trekken. Zonder twijfel zal dit pijnlijk zijn. De breuk met de illusies van de euro en de EU zal pijnlijk zijn. Maar de werkloosheid van 6 miljoen Fransen, de werkonzekerheid die meer dan 15 miljoen gezinnen treft is pijnlijker dan de terugkeer naar de realiteit.”

2. Ommekeer ten aanzien van Rusland

“De ommekeer betreft niet alleen de Franse houding tegenover de EU en de euro. De buitenlandse politiek van Frankrijk zoals die werd uitgevoerd door de twee opeenvolgende presidenten, is een volledige mislukking geworden. Het geven van de prioriteit aan de EU was rampzalig. Het feit dat men koos voor de uitvoering van de Amerikaanse politiek was nog rampzaliger. Zeker, het is mooi gezegd van onze minister van Buitenlandse Zaken dat de anderen van politiek zijn veranderd. In feite is het onze positie, die volledig onhoudbaar is geworden, die dringend moet veranderen. Wij zien het met Syrië, we stellen

het vast in de strijd tegen terroristische organisaties. In dit alles is het o.i. noodzakelijk toenadering te zoeken tot Rusland. De bevelhebbers van de twee legers hebben coördinerende procedures op gang gebracht. Rekening houdend met de symbolische waarde ervan, beseft men goed hoeveel kwaad de jongste regeringen hebben aangericht sedert drie jaar. We verwijzen naar de afwezigheid van een officiële Franse vertegenwoordiger op het defilé in Moskou van 9 mei jl. waarin na 70 jaar de overwinning op nazi-Duitsland werd herdacht. [red. op hetzelfde moment was president F. Hollande op zakenbezoek in Saoedi-Arabië!]. Of de annulering van een scheepsbouwcontract in Frankrijk van twee Russische 'Mistral'-helikopterschepen, onder Amerikaanse druk.

Het waren enkele van de zovele beledigingen aan Rusland die nutteloos en contraproductief waren. Tegelijk waren deze beledigingen ten aanzien van Rusland vergezeld van meerdere vriendschapsgebaren met landen [red. Golfstaten] die op zijn minst dubbelzinnig zijn ten aanzien van het terrorisme en de ideologische inspiratie ervan!

De ommekeer ten aanzien van Rusland is breed gedragen in de Franse samenleving, zowel van links als van rechts. Belangrijk is dat deze ommekeer niet alleen militair is, maar ook zich uitbreidt naar politieke samenwerking en economische initiatieven samen met Rusland.”

3. Ommekeer naar meer soevereiniteit

“Uiteindelijk heeft deze ommekeer fundamenteel te maken met het heroveren van de nationale soevereiniteit van Frankrijk. Door de noodtoestand uit te roepen heeft de Franse president en zijn regering een daad van nationale soevereiniteit gesteld. Door indirect afstand te nemen van de EU-instellingen in Brussel, door het fameus pact “voor financiële stabiliteit” niet te respecteren, heeft de President van de Franse republiek erkend dat er een “algemeen Frans belang” is dat onderscheiden is van de Duitsers en de Italianen bijv. en vele andere Europese landen. Hierdoor neemt hij akte van het feit dat de Europese Unie (EU) niet anders kan zijn dan de coalitie van soevereine staten. Dit betekent officieel de begrafenis van de Europese federale koers, of hij ervan bewust is of niet, of hij het nu graag heeft of niet.”

(vertaling Miel Dullaert)

Koerdistan

Stop Britse sabotage van de strijd tegen ISIS: Silhan Özçelik vrij!

Op 16 september 2015 werd de jonge Koerdische militante Silhan Özçelik op de Londense luchthaven Stansted gearresteerd nadat ze door de Duitse politie in Keulen opgepakt was en teruggestuurd naar Engeland. Ze was op weg naar Koerdistan om daar de YPJ (Verdedigingseenheden van de Vrouwen) te vervoegen in de verdediging van het Koerdische stadje Kobanê tegen ISIS. Silhan werd opgesloten in de gevangenis van Holloway. Op 20 november jl. werd ze door rechter John Bevan van de Old Bailey veroordeeld tot 21 maanden gevangenis. De beschuldiging luidt: "Gedraging in voorbereiding tot het uitvoeren van de intentie om terroristische daden te bedrijven in overtreding van sectie 5 (1) (a) van de Terrorism Act 2006. ("Engaging in conduct in preparation for giving effect to an intention to commit acts of terrorism contrary to section 5 (1)(a) of the Terrorism Act 2006")

V-SB veroordeelt ten strengste deze veroordeling van Silhan Özçelik door het Britse gerecht. Deze veroordeling past in de criminalisering van de Koerdische Nationale Bevrijdingsbeweging door westerse imperialistische mogendheden en het bestempelen van de PKK als "terroristische organisatie" sedert 2000.

De V-SB veroordeelt het bewust verwarren van de legitieme strijd van het Koerdische volk in alle delen van Koerdistan met "terrorisme". Silhan Özçelik heeft zelfs nooit enige daad van agressie gesteld tegen Engeland laat staan dat ze een bedreiging zou zijn voor het Engelse volk. Op het moment dat honderden terroristen uit Engeland ISIS vervoegd hebben en nog wekelijks terroristen uit Engeland vertrekken naar het Midden Oosten vindt het Engelse gerecht de tijd om Koerdische anti-ISIS activisten te vervolgen en te intimideren. De arrestatie van Silhan Özçelik vond plaats op het hoogtepunt van de slag om Kobanê tussen de Koerdische Nationale Bevrijdingsbeweging en ISIS. Het lijkt erop dat de Britse autoriteiten samen met het Engelse gerechtelijk apparaat de meest effectieve strijdkrachten tegen ISIS op dit moment, nl. de Koerdische Nationale Bevrijdingsbeweging, willen saboteren, al dan niet op vraag van het Turkse regime.

Daar stelt V-SB: Stop Britse sabotage van de strijd tegen ISIS: Silhan Özçelik onvoorwaardelijk vrij!

Baskenland

Askapena bezoekt Vlaanderen

Op 11 december ontving een delegatie van de Vlaams-Socialistische Beweging en van Meervoud de Baskische organisatie Askapena.

Askapena is een organisatie die haar links-soevereinistische ideologie in praktijk zet door steun te bieden in andere landen (in Latijns-Amerika, Koerdistan, Palestina,...). Deze hulp is niet louter humanitair, maar is vooral bedoeld als politieke steun aan mensen en bewegingen die zich verzetten tegen iedere vorm van onderdrukking.

Tegelijk probeert Askapena in die landen mensen bewust te maken van de strijd die de Basken voeren tegen de Spaanse en Franse bezetting.

Net zoals andere Baskische links-soevereinistische organisaties en militanten hebben tal van Askapena-leden hun engagement moeten bekopen met gerechtelijke vervolgingen en opsluitingen door de Spaanse Staat.

Voor de V-SB is het van belang dat beide organisaties nauw contact blijven houden want een strijd voor nationale soevereiniteit vereist internationale solidariteit met de strijd van andere volkeren.

foto : Bernard Daelemans (Meervoud)

Colofon & **KALENDER**

25 januari, 19u, Gent

De Vlaamse Beweging in stiltemodus tot 2019? Driekoningengesprekken: debat Peter De Roover (N-VA) vs. Johan Velghe (Priester Daensfonds).
Theater Tinnenpot, Tinnenpotstraat 21, 9000 Gent
Inschrijven via info@doorbraak.be

30 januari, 20.00 u Linkebeek

TAK-nieuwjaarsreceptie, GC de Moelie
Sint-Sebastiaanstraat 14, 1630 Linkebeek

24 april, Brussel

Betoging van het het "Platform Geen Gevechtsvliegtuigen". Het Platform blijft verder mobiliseren tegen de geplande miljardenaankoop van nieuwe gevechtsvliegtuigen en nodigt u uit om uw protest daartegen duidelijk te maken op 24 april.

<http://www.geengevechtsvliegtuigen.be/>

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

bij ons verkrijgbaar :

T-shirts: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

- * "V-SB t-shirt"
- * "Vlaanderen Tegen Racisme"
- * "Ik ♥ van Brussel"

Vlaggen :

- * regenboog leeuwenvlag

Volg ons ook op Facebook :

<https://www.facebook.com/vlaamssocialistischebeweging/>

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :

<https://www.flickr.com/photos/v-sb>